

בא וראה, בעז הנה טוב עין, ועזות מצח מעולם לא היתה בו. מה פתוב? (רות ג) ויבא לשכב בקצה הערמה. סוד הפתוב - (שיר ז) בטנף ערמת חטים. מכאן למדנו, שכל מי שמברך ברפת המזון פראוי בשמחה וברצון הלב, כשמשלך מן העולם הזה מתקן לו מקום בתוך סודות עליונים בהיכלות קדושים. אשרי האיש ששומר את מצוות אדונו ויודע את סודו, שאין לך מצוה ומצוה בתורה שאין תלויים בה סודות עליונים ואורות וזוים עליונים, ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים בכבוד רבונם. אשרי חלקם של הצדיקים, אותם שמשתדלים בתורה. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

בא וראה שהרי אמרו, שכל אותם עזי המצח שאין להם בושח, אין להם חלק בעולם הזה ובעולם הבא. כל עזי המצח שהיו בישראל, כשהיו מסתכלים באותו הציץ, היו משברים את לבם ומסתכלים במעשיהם, משום שציץ היה עומד על אות, וכל מי שמסתכל בו היה מתבייש במעשיו. ולכן הציץ מכפר על אותם עזי פנים, עזי מצח.

אותיות של הסוד של השם הקדוש שהיו חקוקות על הציץ, היו מאירות ובולטות ונוצצות. כל מי שהיה מסתכל באותה התנוצצות של האותיות, נופלות פניו מאימה והיה נשבר לבו, ואז הציץ מכפר עליהם. כמו זה, כיון שהוא גורם לשבר לבו ולהפנע מלפני רבונו.

כמו כן הקטרת, כל מי שהריח באותו עשן, כשעלה אותו עמוד מאותו מעלה עשן, היה מברר את

הוא חזי, בעז טב עינא הוה ותוקפא דמצחא לא הוה ביה לעלמא. מה כתיב, (רות ג) ויבא לשכב בקצה הערמה, רזא דכתיב, (שיר ז) בטנף ערמת חטים. מהכא אוליפנא, כל מאן דמברך ברפת מזונא כדקא יאות, בחדוה ברעותא דלבא, כד סליק מהאי עלמא, אתר אתתקנא ליה, גו רזין עלאין בהיכלין קדישין. זכאה איהו בר נש דנטיר פקודי דמאריה, וידע רזא דילהון, דלית לך פקודא ופקודא באורייתא, דלא תליין ביה רזין עלאין, ונהורין וזיוין עלאין, ובני נשא לא ידעי, ולא משגיחין ביקרא דמאריהון. זכאה חולקיהון דצדיקייא, אינון דמשתדלי באורייתא זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הוא חזי דהא אמרו, דכל אינון תקיפי מצחא, דלית להו כסופא, לית להון חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי. כל אינון תקיפי מצחא דהו בהו בישראל, כד הו מסתכלן בהווא ציץ, הו מתברך לבייהו, ומסתכלן בעובדייהו. בגין דציץ על את הוה קאים, וכל מאן דמסתכל ביה, הוה מכסיף בעובדוי. ועל דא ציץ מכפרא על אינון תקיפי אנפין, תקיפי מצחא.

אתון דרזא דשמא קדישא דהו גליפין על ציצא, הו נהרין ובלטין ונצצין. כל מאן דהוה מסתכל בהווא נציצו דאתון, אנפוי נפלין מאימתא, והוה אתבר לביה, וכדין ציצא מכפרא עלייהו. כגוונא דא כיון דאיהו גרים לתברא לביה, ולא תפנעא מקמי מאריה.

כגוונא דא קטרת, כל מאן דארח בהווא תננא, כד סליק ההוא עמודא מההוא מעלה עשן, הוה מברר